

[Justitsministeren.]

ønskede at gøre Udlæg i Ejendommen. Ja desværre, efter den Retsopfattelse, som sikkert maa siges at være den raadende, vil den, som har købt et saadant Krav paa Betaling for Varer, have en Varegældspost og derfor efter nærværende Lovforslag ikke kunne blive ramt af en Udsættelse. Men efter den Anvisning, det ærede Medlem her har givet, vil jeg nok tro, at det af den Grund vil være nødvendigt at se at faa en Ændring i det foreliggende Lovforslag. Der var maaske ingen anden, der havde fundet paa det, end det ærede Medlem, men da det nu er sagt offentligt, tror jeg, det er bedst at faa rettet lidt ved det.

Jeg skal endvidere sige til det ærede Medlem, at paa Statshusmændene er Loven anvendelig. I øvrigt beklager jeg meget, at det ærede Medlem ikke synes at have lagt Mærke til, hvor hensynsfuldt Bestemmelserne i § 3 og § 6 er affattet, og hvor omhyggeligt man har undgaaet at gaa Kreditforeningerne for nær.

Det glædede mig til sidst at forstaa, at skønt det ærede Medlem ikke fandt Behag i det foreliggende Lovforslag, stillede han sig paa samme Maade som en forstandig Mand, der mærker, at hans Helbred kræver, at han tager noget amerikansk Olie; han tager en Portion og kommer sig, og det haaber jeg ogsaa, det ærede Medlem vil gøre og saaledes, selv om han skulde skære lidt Ansigt derved, medvirke til, at dette Lovforslag kan blive gennemført.

Jeg kommer til at gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holstein. Det ærede Medlem troede, at efter dette Forslag kunde en uduelig eller doven eller drikfældig Mand faa Udsættelse. Det er, fordi det ærede Medlem ikke har læst Forslaget igennem med Omhu, thi en Mand, der har forsømt sin Bedrift paa Grund af saadanne Laster, vil ikke kunne siges at have „bestrebt sig i rimelig Grad“ for at skaffe Pengene til Veje, som skulde bruges til Afdrag og Forrentning. Og desuden vil det jo ogsaa være saaledes, at hvis den dovne Mand skulde fortsætte med at forsømme Ejendommen, vilde derved opstaa en uforholdsmæssig Skade for Kreditor, og en saadan Mand vilde derfor ikke kunne faa Udsættelse efter denne Lov.

Til de studentikose Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte om Departementschef Svendsen, skal jeg ikke gøre videre Bemærkninger; jeg tror, at Departementschefen vil være saa overlegen, at han, naar han bliver bekendt med dem, vil hilse dem med et overbærende Smil og ellers ikke

tillægge dem nogen Betydning. (*Holstein:* Jeg talte jo anerkendende om Departementschef Svendsen!). Naa, det kalder det ærede Medlem for anerkendende, at sige om Departementschef Svendsen, uden hvis Medvirkning det ærede Medlem jo meget godt ved, at et saadant Lovforslag ikke er blevet til, at hvis han har medvirket — hvad han altsaa har —, burde han have være rejiceret til juridisk Embedseksamen. Det er en studentikos Bemærkning, som jeg nu har opholdt mig alt for meget ved, for den er i Virkeligheden ganske ligegyldig; hvad det ærede Medlem siger i saa Henseende, har ikke mindste Vægt.

Dernæst overfaldt det ærede Medlem en virkelig aldeles uskyldig Mand, Direktør Orla Buhl. Han har ikke haft det mindste med dette Lovforslags Affattelse at gøre, og det ærede Medlem har ikke haft nogen som helst Grund til at tro, at han har haft noget med det at gøre, og der har derfor ikke været Skygge af Aarsag til, at det ærede Medlem skulde overfalde denne Mand, som ikke kan forsvare sig fra denne Plads. (*Holstein:* Jeg spurgte blot). Det ærede Medlem spurgte paa en Maade, som var mindre artig overfor en Mand, der ikke er til Stede.

Men her bliver mærkeligt nok forsøgt alle Midler til at lægge Hindringer i Vejen for en Henstandslovgivning, og man gaar endogsaa til at opfinde saadanne Midler, som vilde lægge sig i Vejen for en Henstandslovgivning i det hele, idet man fremsætter Paastand om, at en Lovgivning af den Art, som her er bragt i Forslag, skulde være grundlovsstridig. Hvis den Indvending var rigtig, vilde den jo ogsaa ramme enhver anden Art af Henstandslovgivning, saa det er mærkeligt, at Venstre gaar ud i saadanne Paastande. Jeg skal derom sige, at der staar jo, som alle ved, i Grundlovens § 80, at Ejendomsretten er ukrænkelig, og at ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom, uden hvor Almenvellet kræver det. Den første Sætning maa imidlertid forstaaes med den Begrænsning, at Staten, hvad der ogsaa lige fra Ørstedes Dage stedse har været den almindelige Antagelse, maa have Ret til i Samfundets Interesse at gribe regulerende og begrænsende ind med Hensyn til de for Ejendomsrettens Udøvelse til enhver Tid gældende Regler. Jeg kan i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen i den Henseende henvide til de Moratorie-love og Prisreguleringslove, som blev vedtaget under Krigen, og om hvis Grundlovsmedholdelighed der ikke fra nogen Side rejstes nogen berettiget Tvivl.